

— Принадлежатъ ли тѣ на нѣкой религіозенъ орденъ? попита Естеванъ.

— Не, чадо мое; тѣзи челоуѣцы сж просто христіаны одушевляваны отъ духа на Евангеліето. Тѣ събиратъ отъ тынята на улицѣтъ прокаженныѣ, които сичкыѣ отбѣгватъ. Тѣ произнасятъ мирны слова на раскаяныя, покрѣтатъ сърцето на грѣшныя. Рѣдко са случавя, щото предъ едно толкози съвършено челоуѣколюбіе, злочестыѣтъ на когото живота иска челоуѣческото правосѣдіе за искупленіе на престѣпленіята му, да са не завърне искрено къмъ Бога и да не изглади чрезъ света смъртъ сичкыѣ черноты на душата си. Той са не отчайва за щото му даватъ да разумѣе че надъ челоуѣческото правосѣдіе, има законъ на прощеніе и любовь който покровителствува раскаяныя, и на оногосъ който нѣма вече нищо да чака отъ челоуѣцыѣтъ, остава му божественната надѣжда. Тѣзи братя на *мира* и на *милосердіето* сж истинны апостола на оногози който прости блудницата, тѣ сж апостола истинны на христіанската вѣра.

— Иматъ ли уставъ? попита Естеванъ съ участіе.

— Не толкосъ опредѣленъ, рече апостолѣтъ. Но братството на *мира* и на *милосердіето* е много построго отъ много религіозны ордены. За да бѣде челоуѣкъ пріетъ въ него трѣба да е правъ предъ властѣта и да има непомячена честь. И понеже честното туй братство не е съставено отъ фанатизмъ или за любостежаніе, събратіята са грижатъ най вече да го опазѣтъ неукоризнено. За туй най знаменныѣтъ и найпочтенныѣтъ благородны на Испанія считатъ за своя честь да ставатъ членове въ него. Когато нѣкой постѣпва въ него той внася първо петстотинъ франга въ кассата, и са задѣлжава да участвува въ разноскыѣтъ на бѣдѣщето, които сичкыѣ ставатъ за осѣденныѣ

— Какво прочее прави братството съ парыѣтъ, които събира, попита Естеванъ като внимаваше на осѣденныя.